

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת וַיֵּצֵא

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. עֲרֻכָּה שֶׁל שָׁעָה.
- ב. שַׁבָּת בּוֹ תִּשׁוּב.
- ג. אֹדֶר הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ד. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ה. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מֵאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשֵׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ו. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וּרַמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ז. סְפֹרֵי הַזֹּהַר, סְפֹרִים מִיְחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹךְ יְרוּיְחוּ בְּסַעֲוֹדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוֹדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ח. סְפֹר מְדָהִים בְּהַמְשָׁכִים מִשְׁנֵי בַעֲלֵי תִּשׁוּבָה בְּעִיר קְרָאָקָא.
- ט. מְזָכָה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- י. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וַיְרֵאֵת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקֵת רְבוּתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוֹד וְהַנְּסֻתָר, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

וַיֵּצֵא לָאוֹר עַל יְדֵי "מִכְּפַעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

תְּשַׁרֵּי תַשַּׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:
אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

תּוֹכַן הָעֵנִינִים

- ד.....הַטִּיבָה ה' לְטוֹבִים.....
- ד.....הַתְּנַצְלוֹת הַמוֹצֵי־אֵים לְאוֹר.....
- ה.....עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה.....
- ז.....הַסִּכְמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמְשֻׁךְ).....
- ט.....שְׁלַחַן עָרוֹךְ הַלְכוֹת שְׁבֵת מְחַבֵּר וְרַמ"א.....
- י.....שְׁבֵת בּוֹ תְּשׁוּב.....
- יט.....אוֹר הַזְהָר הַמְחַלֵּק.....
- יז.....זֶהָר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשְּׁבֵת וַיָּמִים טוֹבִים.....
- כ.....הַשְּׁבֵת בִּישְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָה.....
- כג.....סְפוּרֵי הַזְהָר.....
- כה.....בְּעִיר קְרָאקָא.....
- כט.....מִזְכֵּה הַרְבִּים כְּהַלְכָתָה.....
- לא.....אֲגָרוֹת הַזְהָר.....

הטיבה ה' לטובים

הספר הזה נדפס

בנדבנת הרה"ח מוהר"ר

חיים אברהם ישעיהו בן ביילא ושלמה

לרפואה שלימה במהרה

זכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי וחבורתו הקדושה
תעמוד לו למליץ יושר, שימלא ה' כל משאלות לבו לטובה
ולברכה, בבריות גופא, פרנסה בשפע וברוח, עושר וכבוד,
אריכות ימים ושנים טובים בבריות השלימות, אכי"ר.

התנצלות המוציאים לאור

היות והשקענו עמל רב ודמים מרובים שיצא הספר לאור מבורר
ומנופה בלא שגיאות [לפי כוחותינו], ובכל זאת אמר נעים זמירות
ישראל שגיאות מי יבין, ואפשר שנשארו אי אלו טעויות הדפוס
וכדומה - לכן בקשתינו מכל לומד בספר באם ימצא טעות
להודיעינו, ותודה למפרע, כדי שנוכל לתקנו בהוצאה הבאה
בעזרת ה'.

הבעלות וכל הזכויות אינן שמורות למחבר

כל אחד יכול לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, [וכל המעוניין
יכול לקבל הטקסט חינם], לאחסן במאגר מידע, לסדר או לקלוט
בכל דרך ובכל אמצאי אלקטרוני אופטי או מכני אחר - כל חלק
שהוא מהחומר בספר זה ובכל הספרים שהוצאנו לאור, הן ליחיד,
הן לשימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה מותר
ומצוה בהחלט בלא רשות מפורשת בכתב, ואם אחד מעוניין
להדפיס נעזור לו בכל כוחותינו להוציא לאור בפחות מדמי עלות
הספר.

עֲרֵבָה שֶׁל שְׁעָה

בוֹאוּ וְהִתְחַבְּרוּ לְרַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחָאי זי"ע

רַבֵּנוּ מְרַדְּכֵי שְׂרַעְבֵי זי"ע הִתְבַּטְּאוּ פַּעַם בְּאַזְנֵי מְקַרְבֵיּוֹ וְאָמַר: "שְׁעָה שֶׁל לַמּוֹד תּוֹרָה עַל דֶּרֶךְ הַפְּשֻׁט בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, שְׁוֵה לְלַמּוֹד שְׁנָה שְׁלֵמָה בְּיוֹם חַל. וְשְׁעָה אַחַת שֶׁל לַמּוֹד זֶהר וְקַבְּלָה בְּיוֹם חַל, הִיא כְּמוֹ שְׁנָה שֶׁל לַמּוֹד פְּשֻׁט בְּיוֹם חַל. וְלַמּוֹד הַקַּבְּלָה וְזֶהר בְּיוֹם שַׁבָּת בְּמַשְׁוֶה שְׁעָה שְׁוֵה לְלַמּוֹד שְׁבָעִים וְחֲמִשׁ שְׁנָה בְּיָמוֹת הַחַל". וּפְסָק הֵגִה"ק הַבַּף הַחַיִּים (קנ"ה סק"ב), וְדַלְמוּד הַזֶּהר יִחְשַׁב לְלַמּוֹד הַקַּבְּלָה. וְכָתַב הַפְּלֵא יוֹעֵץ וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְאִפְּלוֹ אִי לֹא יָדַע מֵאֵי קֶאֱמֵר וְשׁוֹגֵה בּוֹ שְׁגִיאוֹת הַרְבֵּה הוּא חָשׁוּב לְפָנֵי הַקַּב"ה כְּדַכְּתִיב וְדַגְלוּ עָלַי אֶהְבֶּה וּפְרָשׁוּ חַז"ל וְדַלּוּגוֹ עָלַי אֶהְבֶּה, עַכ"ל.

וְכִבְר דִּבְר בְּקִדְשׁוֹ מִהַר"ש בּוֹזְגָלוֹ זי"ע מֵאוֹר עֵינֵינוּ בַּעַל "הַפְּסָא מְלֵךְ" וְדַלְמוּד הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ עוֹלָה שְׁעָה אַחַת לְעֶרְךְ שְׁנָה שֶׁל לַמּוֹד הַפְּשֻׁט, וְהוּבָא פְּסָקוֹ בַּבַּף הַחַיִּים (סימן קנ"ה סק"ב), וְז"ל: ה"פְּסָא מְלֵךְ" (תַּקּוּן מ"ג): כִּי לַמּוֹד הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ בְּגִירְסָא בְּעִלְמָא בּוֹנָה עוֹלָמוֹת, וְכָל שְׁפָן אִם יִזְכֶּה לְלַמּוֹד וְלִהְבִּין אֶפְלוּ פְּרוּשׁ מֵאֶמֶר אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תַּקּוּן לְמַעְלָה בְּשְׁעָה אַחַת מֵה שְׁלֵא יַעֲשֶׂה בְּלַמּוֹד הַפְּשֻׁט שְׁנָה תְּמִימָה, וּמְבַטֵּחַ לוֹ שֶׁהוּא בֶן עוֹלָם הֵבָא מִבְּנֵי הַיְכָלָא דְמִלְכָא, וְיִהְיֶה מֵרֹאֵי פְּנֵי הַמְּלֵךְ הַיּוֹשִׁבִים רֵאשׁוֹנָה בְּמַלְכוּתָא דְרַקִּיעָא.

גַּם בְּתַקּוּן ל' כְּתַב (הַפְּסָא מְלֵךְ), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּמָה גְּדוֹל חַיּוּב עַל תְּלִמִּיד חֻכְם לְלַמּוֹד קַבְּלָה. וְעִנְשָׁם כְּמָה גְּדוֹל אִם אֵינָם לוֹמְדִים קַבְּלָה וְגוֹרֵם אֶרְךְ גְּלוּתָא כִּי הֵם מַעֲכָבִים הַגְּאֻלָּה רַחֲמָנָא לִיַּצְלוּ, כִּי יַעֲשֶׂה בְּשְׁעָה אַחַת בְּלַמּוֹד הַקַּבְּלָה מֵה שְׁלֵא נַעֲשֶׂה בְּלַמּוֹד חֹדֶשׁ יָמִים בְּפְשֻׁטֵי הַתּוֹרָה, כִּי גְּדוֹל כְּחֵה לְקַרֵּב הַגְּאֻלָּה.

הַעוֹלָה מִדְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ הַפְּסָא מְלֵךְ וְהַר"ח הַטּוֹב זי"ע: דֶּהֲלוּמַד שְׁעָה זֶהר הַקְּדוּשׁ בְּשַׁבָּת קוֹדֶשׁ, כְּלוּמַד אֶלְף שְׁנָה פְּשֻׁט בְּיוֹם חוֹל. וְלִפִּי זֶה, אִם יִזְכֶּה לְלַמּוֹד שֵׁשׁ שְׁעוֹת זֶהר הַקְּדוּשׁ בְּשַׁבָּת קוֹדֶשׁ, הֵרִי שְׁזָכָה לְתַקּוּן כָּל הַשִּׁית אֶלְפִין יָמֵי הַבְּרִיאָה [וְכָל הָעוֹלָם מִתְעַלָּה עַל יְדוּ]. וּבּוֹנוֹסָף עַל כֶּף חֲדוּשׁוֹ שֶׁל בַּעַל אוֹרְחוֹת צְדִיקִים (שַׁעַר הַשְּׂמֻחָה) הַמְּבָאָר: דְּלַמּוֹד (וְכָל מִצְוָה) הַנַּעֲשֶׂה בְּשְׂמֻחָה עָרְכוּ כְּפּוֹל אֶלְף, יוֹצֵא שְׂפָאָשֶׁר יְהוּדֵי לוּמַד בְּשַׁבָּת קוֹדֶשׁ וּבְשְׂמֻחָה תּוֹרַת הַרְשָׁב"י - "הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ" עוֹלָה בְּשְׁעָה אַחַת לְעֶרְךְ שֶׁל מַלְיוֹן שְׁנָה, (לַמּוֹד פְּשֻׁט בְּיָמֵי הַחוֹל). וְאִיתָא בְּאֲבוֹת דְּרַבִּי נֶתָן (פְּרָק ג' מִשְׁנָה ו'): רַבִּי יִשְׁמַעֵאל בְּרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר... אִם לְמַדְתָּ תּוֹרָה בְּשַׁעַת הַרְיוּחַ אֵל תִּשׁוּב לָךְ בְּשַׁעַת הַדְּחָק, לְפִי שְׁטוֹב לוֹ

זהר
השבת

לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוח (עיי"ש), על כן באשר לומד ביסורים הכל כפול מאה, סך הכל לימוד זוהר הקדוש שעה בשבת שונה מאה מליון שנה תורה!!!! ושניה אחת כ-28.000 שנה תורה. צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שנה אתה משלם את הקדוש ברוב הוא ומקיים את הפסוק "ועתה יגדל נא כ"ח ה".

כתב הכף החיים (סי' קנ"ה סק"ב): מצוה פריה ורביה שלא יהא עקר בשכלו שאינו מוליד ואמר חז"ל ודלא מוסיף יסף, וצריך שיחדש בכל יום מה שלא חדש מקדמת דנא, ובזה יאירו ימיו לעולם הבא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וכתב מרנא הבן איש חי זי"ע (חלק דרושים פרשת משפטים ד"ה אם אדוניו יתן לו), וז"ל: כי חדושי תורה בחלק הנסתר נקראים בנים וחדושי תורה בחלק הנגלה נקראים בנות, עפ"ל. ויוצא לפי דבריהם הקדושים דכדי לצאת ידי חובת פריה ורביה בתורה חייב לחדש גם בנגלה וגם בנסתר ומי יאמר זכיתי ויצאתי ידי חובתי.

א. כתב קב הישר (פרק ל"ה) דביום היארצייט של אביו או אמו, וכן גם של חמיו וחמותו, לא די בקדוש ותענית שמועיל להינצל ממקצת הדין, אלא יראה להמציא לעשות טוב ביום הזה, ויראה לחדש בו איזה דבר בתורה, אז יש תועלת גדול לאביו ולאמו, וכן בשאר ימות השנה כשהבן מחדש איזה חדוש תורה לשמה, אז הבן משלם אביו ואמו, ומעטרין לאביו ואמו בכמה עיטורין, וכן לחמיו וחמותו, (עיי' שם).

- ◆ לע"נ מור אבי ועטרת ראשי גורג' - שמואל בן מאיר ו-ג'אָהר
- ◆ לרפואת מרת אמי ועטרת ראשי רבקה בת טאוס לאורך ימים ושנים טובות
- ◆ להצלחת יצחק בן רבקה וברכה אפרת בת שולמית בכל עניניהם,
- ובעיקר שנזכה לראות בנים ובני בנים צדיקים ויראי שמים אמיתיים, יראה פנימית טהורה.
- ◆ ובמיוחד להצלחת יעל בת ברכה אפרת בכל עניניה, אמן

הַסְפָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁרָה)

שנת תשכ"ז

שמעון זאב מיללער

אב"ד דקה"י אראד יצ"ו

בעת חו"פ קה"י ברוקלין יצ"ו

בעזהש"ת

לכו בנים שמעו לי חזו מפעלות איש צעיר לימים, חובר חיבורים מחוכמים, נודע בשערים לזוכה ומזכה את הרבים, כבוד ידיד נפשי ולבבי האברך החשוב מופלג בהפלגת חכמים ונבונים, יראת השי"ת על פניו נראה מבחוץ ושו' מבפנים, חסיד המתחסד עם קונו, ואהבת תוה"ק בוערת בלבבו, כש"ת מו"ה שלו' יודא שליט"א למשפחת גדולים (גראסס) ואשר העיר השי"ת את לבבו הטוב והיפה ואת רוחו הברה והנקי' האמונה עלי תורה הקדושה לערוך על שלחן התמיד של לומדי ושומרי תוה"ק לחם הפנים שיש לו פנים לכאן ולכאן הן לרוח תוה"ק והן לרוח יר"ש ושניהם רואין זא"ז ככוונה אחת בספרו הנחמד, לעורר את רוח הבריות ולקרב את הלבבות אל אבינו שבשמים מבלי להתגאל במאכלות האסורות אשר עד כמה הפליגו חז"ל בעונש העבירה הזאת באמרם ז"ל עכו"ם דאכלי שקצים ורמשים חביל גופייהו, ועוד העידו חז"ל עה"פ ונטמתם במ א"ת ונטמתם אלא ונטמתם במ שמאכלות האסורות מטמתם את הלב ואין זוכה להשגת תוה"ק ויר"ש אמיתית כמובא בספה"ק.

ומי שאינו שומר פיו ולשונו, ואמת וכשרות לא יהגה חכו, ואפילו אם לדידי עושה מחיצה המפסקת ומבדלת בין החי' הנאכלת ובין החי' אשר לא תאכל, אבל לאחרני לא, ואם רשות הרבים מפסקת אותו מסלק עצמו לצדדין בלא הנאת גרונו, לכבד את השי"ת יוצרו וקונו מגרונו, לעמוד על המשמר לעורר את חבריו בזהירות יתירה לשמור נפשו וגופו מכל דבר המפסיק וחוצץ בינו ובין קונו ובוראו ית"ש במקום שהוא עצמו צריך לאותו דבר להרחיק עצמו בצ"ט שערי פרישות את כל דבר האסור לנו ע"פ תוה"ק ולדחות בכל מאמצי כחו מהבל פיו את כל מה שנאסר לנו מפי הגבורה, איש כזה אשם הוא בנפשו, והיתה לו גם אחריות זרעו שלא ימעדו רגליהם מצעדי תוה"ק ודרכי השי"ת המחוייבים עלינו מאבותינו ואבות אבותינו אשר קיימו וקבלו עליהם ועל זרעם, ולא יעבור חלילה אפילו עבירה כל שהיא מסיבת קלות דעתו והתרשלות ידו לזרוק מעל השלחן הדומה למזבח זריקה תמה הגונה וכשירה לסייג תוה"ק ונראית לכל הצדדים ולא בתירוצים שנונים טעמים כמוסים רק בפיו ולבו שוין כדי שיתקבל האמת על לב כל השומע מכל מי שאמרו ואמת יהגה חכו והנגלות הללו לנו ולבנינו הוא עד עולם, כי לא תשכח תוה"ק מפי זרעם וז"ז עד סוף כל הדורות.

והנה כבוד האברך החשוב הנזכר שם נפשו בכפו לדחות מעליו כל דבר הטורדו והשליך מנגד אחריות בני ביתו אשר חייהם הגשמי תלויין בו ויאחזו בידו חבל התעוררות קיום תוה"ק ותהי למטה בכפו להטות לבבות ישראל לקבלת עול מלכות שמים שלימה, ועול מצות השי"ת ברה, והן דברי הספר הזה מאירות את העינים להאיר להם את הדרך ישכון אור תוה"ק בחיי הגשמי על יסוד חיי הרוחני אחוז היטב בחבלי ספרים הקדושים על גלילי כסף ועמודי זהב שנמשלה להם תוה"ק רצפת בהט ושש דבק חזק ומתקיים ליראת השי"ת שקודמת לחכמה וביסודות דר וסוחרת ממי לקנות מאכלות הכשירות, וכמובן רק ממי שיש לו נאמנות וכל מה שיש לו בבית מסחרו חתים בגושפנקא דרבנן מורי הוראות בישראל, אשר על פיהם יצא ועל פיהם יבוא כל דבר העובר דרך פה ולשון וברכה תחלה וסוף להשי"ת א"ל אחרון וראשון, ואז ותבאנה אל קרבינה אוכל קמעא מעט מזעיר אך ורק מה שכשר ומותר ע"פ תוה"ק והוא מתברך בבני מעיים בלי יסורים וחלאים רעים, והיתה להם ולזרעם אחריהם דורות ישרים ויראי השי"ת ומזכים את אבותיהם לעולמי עולמים אפילו כשנשמותיהם בגזי מרומים ושפתותיהם בקבר דובכים. גם אז לעד עומדת צדקתם וזכותם מגנת ומצלת על כל דורותיהם העתידים.

והנה כבוד האברך החשוב הנזכר ברוב ענותנותו פנה אל תפלת הערער כמוני השפל והנשבר להסכים על ידו, ואנא עבדא דקודשא בריך הוא דסגינא קמי' ומקמי' דאורייתא קדישא בכל עידן ועידן, הנה למען המצוה הגדולה של זכות הרבים להרבות כבוד שמים ומ"ע הבאה מכלל לאו ברוך הוא אשר יקים את דברי התורה הקדושה לעשות אותה חלילה לי לדחות בקשתו, אפילו אם ישיחו בי יושבי שערי תוה"ק ונגינות שותי שכר ויין תוה"ק לשאול באוכל למו הגם הרב מאראד בנביאים, וכי גם הוא משרי המסכימים, ותשובתי בצידי, הנה שמתי פני כחלמיש למען הצור ישראל וגואלו יתברך שמו למעינו מים נאמנים של תוה"ק וקיומה להיות לכה"פ נטפל לעושי מצוה להזכר גם שמי הדל על דבר שבקדושה הזה, וביותר שמקובל בשם רבינו הגאה"ק הנוב"ז זצ"ל שעל ספרים כאלו משמים כבר הסכימו עליהם, ובזה אשיב חורפי דברי עמקי לבבי ואשר לענ"ד לכל אוהבי השי"ת ולומדי תוה"ק לכאו"א לפי ערכו וכבודו אמורים.

ואני תפלה אל אבינו שבשמים עבור הספר הנוכחי שיקובל על כל עין הרואה תום ויושר לבבו של האברך החסיד הנזכר בעל מחברו, אשר כל כוונתו לזכות את אחיו עמו, ותחזקנה ידיו לעשות חיל בתוה"ק ואוזן שומעת ומשמעת תוכחת מוסר בקרב חכמים תלין ברב טוב הצפון למצדיקי רבים ככוכבים כחפץ לבבו ונפשו הטהורה עד ביאת גוא"צ ברינה ב"ב א"ס.

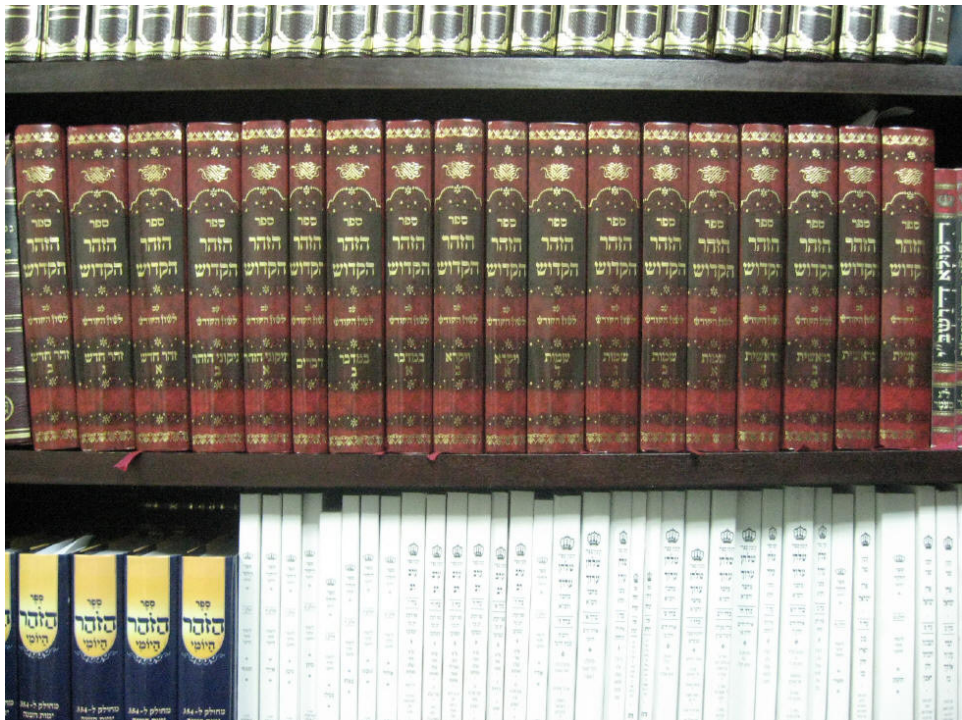
כה דברי פה המדבר אל כבוד אוהבי השי"ת ולומדי תוה"ק משכו וקחו לכם את הספר הזה בכסף מלא ברוח נדיבה ובנפש חפיצה להניח ברכה אל תוך בתיכם והשי"ת עמנו ועמכם.

והנני באעה"ח יום ה' לס' ונפש כי תקריב כ"ה אדר שנת תשכ"ז לפ"ק פה ברוקלין יצ"ו הק' שמעון זאב מיללער

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מְסֻפָּר שְׂכַר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוֹשׁ וְסֻפְּרֵי קִבְּלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסֻפְּרֵי בְּעַל שֵׁם טוֹב.

הקדמה

מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי, אשר גבר חסדו עלי להנחותי דרך מישור
והחיינו וקיימנו והגיענו עד הלום, וזיכנו להוציא לאור עולם את
הספרים החשובים של שכר ועונש, ותיקון הברית שעל ידיהם נזכה להיות
ממזכי הרבים המון בית ישראל, להסיר מכשולות מתוך עמי לבל יתפסו
וילכדו בעוונות הזולת. ולבל יכשלו בעוונות הדור ההולכים בחושך בלי
תורה אור.

ידוע הוא ומפורסם הוא כי התורה היא אור וכמ"ש (משלי ו') ותורה אור,
ואומר (מגילת אסתר ה') ליהודים היתה אורה וגו' ודרשו חז"ל אורה זו
תורה, דהנה התורה תאיר לאדם את דרך החיים האמיתית הן החיים של
עולם הזה הן החיים של עולם הבא.

והנה אם ילך אדם במקום חשך יוכל לינזק ע"י המכשולים שהיו לפניו
כגון קוצים וברקנים וליסטים וחיות רעות וכל כיו"ב ואף ע"י נגיעה
כל שהו יכול למות, כגון שהי' נחש בדרך ונגע בו ונשכו, וכל זה על ידי
שהלך בחשך. אבל אם הי' אור בידו הי' ניצול מן המות, והי' הולך לבטה
דרכו.

וכן הוא אור התורה שהיא מאירה לאדם שבל ילך בחשך ולא יכשל
מהחיות והליסטים והנחשים וכל כיו"ב, ואף אם יראה האדם עולם
מלא ההולכים בחשך אל ילך בדרכם, ואף שאומרים על החשך שהוא אור,
הא למה זה דומה, כמו שהיו מתקבצים כל העולם והיו אומרים על אור
היום שהוא חשך, ועל חשך הלילה שהוא אור, והי' שם פקח אחד ולא שת
לבו לדבריהם כלל, כן הדבר הזה.

כן הוא הסומא המגשש באפילה כשאין אור ביד מי שהוא מבין ההולכים
מתנקש במכשול ורגליו מועדות, ואין מוצא לדרכו להגיע לדרך הישר
והסלול להגיע למחוז חפצו, נופל בבור תחתיות, שם ישאר בל ידעו ממנו,

בחושך הלך ובחושך שמו יבולע ולא יודע ממנו, אבל באם יש בין ההולכים אדם הנושא בידו פנס להאיר הדרך גם הסומא ניצול על ידי כך מפני שמזהירו לבל ילך בדרך המכשול. וניצול ממות בטוח.

דוגמא לזה אמרו חז"ל שהסומא מברך יוצר המאורות הגם שלא נהנה בעצמו מן האור וז"ל רבותינו ז"ל במסכת מגילה דתניא במסכת: (מגילה כ"ד:) אמר רבי יוסי כל ימי הייתי מצטער על מקרא זה (דברים כ"ח) והיית ממשש בצהרים כאשר ימשש העור באפלה. וכי מה אכפת ליה לעור בין אפילה לאורה עד שבא מעשה לידי. פעם אחת הייתי מהלך באישון לילה ואפלה. וראיתי סומא שהיה מהלך בדרך ואבוקה בידו. אמרתי לו בני, אבוקה זו למה לך, אמר לי כל זמן שאבוקה בידי בני אדם רואין אותי, ומצילין אותי מן הפחתין ומן הקוצין ומן הברקנין. עכ"ל.

הדבר הוא כמו כן לענינינו אנשי העולם בחושך הולכים בלי תורה אור וכסומים בארובה הם מגששים, לא ידעו ולא יבינו בחשיכה יתהלכו. האם יעלה על הדעת שבאם לא נטה את הסומא לדרך סלולה רק ניתן לו ליפול בכור וליהרג ששייך לומר שאנו נקיים, שלא ידינו שפכו את הדם הזה, לא ולא, בוודאי מפני שלא הצלנו אותו ידינו שפכו את הדם הזה, בטוח שאנו שהאור בידינו התורה אור, מחוייבים להציל הסומין מכל הפחתין והברקנין ולהאיר דרכם ובכך אנו ניצל מליפול בכור שחת.

לזאת עלינו החובה להזהיר את העיוורים לבל ילכו בדרכם הכסילי שחושך תכסהו פן יפלו בשחיתותם באין מוצא לנפשם, עלינו להסיר מכשול מדרך עמינו, ובאם לא נטה אותם לדרך שבה ישכון האור הרי ידינו במעל הזה וידינו שפכו את הדם הזה. כי הרי אמרה תורה "הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא" ואמרו ז"ל בתנחומא פרשת משפטים סימן ז' וז"ל:

מנין לרואה דבר מגונה בחברו שחייב להוכיחו ת"ל הוכח תוכיח. הוכיחו ולא קבל מנין שיחזור ויוכיחו ת"ל תוכיח. יכול אפילו פניו משתנות ת"ל לא תשא עליו חטא. ותניא הוכח תוכיח אין לי אלא הרב לתלמיד תלמיד לרב מנין ת"ל הוכח תוכיח מ"מ. ומאן דלא מוכח מתפיס בהוא עון דאמר מר כל מי שאפשר לו למחות באנשי ביתו ואינו מוחה נתפס על

עון דאמר מר כל מי שאפשר לו למחות באנשי ביתו ואינו מוחה נתפס על אנשי ביתו. באנשי עירו נתפס על אנשי עירו. בכל העולם כולו נתפס על כל העולם כולו. דא"ר חנינא מאי דכתיב ה' במשפט יבא עם זקני עמו ושריו (ישעיה ג) אם שרים חטאו זקנים מה חטאו. אלא זקנים שלא מיחו בשרים.

ואמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב ויאמר ה' אלי עבור בתוך העיר בתוך ירושלים והתוית תו על מצחות האנשים הנאנחים והנאנקים על כל התועבות הנעשות בתוכה (יחזקאל ט) א"ל הקב"ה לגבריאל לך רשום על מצחן של צדיקים תי"ו של דיו כדי שלא ישלטו בהן מלאכי חבלה ועל מצחן של רשעים תי"ו של דם כדי שישלטו בהן מלאכי חבלה.

אמרה מדת הדין לפני הקב"ה רבש"ע מה נשתנו אלו מאלו. אמר לה הללו צדיקים גמורים הם והללו רשעים גמורים. אמרה לפניו רבש"ע היה בידם למחות ולא מיחו. אמר לה גלוי וידוע לפני שאם מיחו בהם לא קבלו מהן. אמרה לפניו רבש"ע אם לפניך גלוי להם מי גלוי.

חזר ואמר זקן בחור ובתולה טף ונשים תהרגו למשחית ועל כל איש אשר עליו התו אל תגשו וממקדשי תחלו.

ומאי ממקדשי תחלו. תני רב יוסף אל תקרא ממקדשי אלא ממקודשי אלו בני אדם שקבלו ושקיימו את התורה כלה מאל"ף ועד תי"ו. הא למדת שאפילו צדיקים גמורים נתפסים על הדור. וכן הוא אומר והכרתי ממך צדיק ורשע. צדיק על שלא מיחה ברשע. וכן אתה מוצא ביאשיה המלך שנתפס על דורו. וכתיב בו וכמוהו לא היה לפניו מלך וגו' (מלכים ב' כג). ועד היכן תוכחה רב אמר עד הכאה. ושמואל אמר עד קללה. ורבי יוחנן אמר עד נזיפה. ושלשתן מקרא אחד דרשו. שנאמר ויחר אף שאול ביהונתן ויאמר לו בן נעות המרדות וכתיב ויטל שאול את החנית עליו להכותו (שמואל א' כ).

תני רבי אומר איזה הוא דרך ישרה שיבור לו האדם. אהב את התוכחות שכל זמן שהתוכחות בעולם נחת רוח באה לעולם, טובה באה לעולם. ברכה באה לעולם. רעה מסתלקת מן העולם שנאמר (משלי כד) ולמוכיחים ינעם ועליהם תבא ברכת טוב. על המוכיח ועל המקבל התוכחה. וי"א יחזיק באמונה יתירה שנאמר (תהלים קא) עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי.

א"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן כל המוכיח את חברו לשם שמים זוכה לפלג של הקב"ה שנאמר (משלי כח) מוכיח אדם אחרי חן ימצא. ולא עוד אלא שמושכין עליו חוט של חסד שנאמר חן ימצא עכ"ל.

הנה מי האיש החפץ חיים אשר יסור מדרך התורה הקדושה אף זיז כל שהוא, כי אם יסור אף זיז כל שהוא הרי סר מדרך החיים אל דרך המות ר"ל, והנה כל אדם בידו ידליק אורו, ובעצמו יחפור בורו כמ"ש הרמב"ן ז"ל, אמנם מי שלא הכו עיניו בסנורים מציל את נפשו ממות, וכן כל אחד ישראל המזהיר לחבירו שילמוד את התורה בקדושה ובטהרה ויקיים את כל מצותי' באהבה, ואף אם ישאר אחד בעולם כמו אברהם אבינו ע"ה, הרי את נפשו הציל וכמ"ש (יחזקאל ג') "בן אדם צפה נתתיך לבית ישראל" וגו' באמרי לרשע מות תמות ולא הזהרתו ולא דברת להזהיר רשע מדרכו הרשעה להחיותו הוא רשע בעונו ימות ודמו מידך אבקש, ואתה כי הזהרת רשע ולא שב מרשעו ומדרכו הרשעה הוא בעונו ימות ואתה את נפשך הצלת, ובשוב צדיק מצדקו ועשה עול ונתתי מכשול לפניו הוא ימות כי לא הזהרתו בחטאתו ימות ולא תזכרן צדקתו אשר עשה ודמו מידך אבקש, ואתה כי הזהרתו צדיק לבלתי חטא צדיק והוא לא חטא חיו יחיה כי נזהר, ואתה את נפשך הצלת, ואומר (שם י"ח) השליכו מעליכם את כל פשעיכם אשר פשעתם בם ועשו לכם לב חדש ורוח חדשה ולמה תמותו בית ישראל, כי לא אחפץ במות המת נאם ה' אלקים והשיבו וחיו.

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000 ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

שיתחזק כל בר ישראל ללמוד בזהר הקדוש אף שיעבר עליו כמה נסיונות להפריד אותו חלילה מללמוד בזהר הקדוש

נה. שיתחזק כל בר ישראל ללמוד בזהר הקדוש אף שיעבר עליו כמה נסיונות להפריד אותו חלילה מללמוד בזהר הקדוש וכן אם עבר עליו כמה נסיונות מבני אדם המגשמים בחמר שלהם שהם ליצני הדור רחמנא ליצלן והוא יושב ביניהם כשושנה בין החוחים... שיתחזק בעל נפש מישראל הרוצה לדבק בדבקות הבורא ברוך הוא... אף על פי שנראה לו במקצת איזה פעמים שהוא כשושנה בין החוחים אל ישגיח על זה, חזק ונתחזק בכח האין סוף ברוך הוא וברוך שמו.

(הרב אליעזר בר שם טוב פאפו, דמשק אליעזר, בהקדמה דרך הקדש אות יב)

השומר פן ישיאך לבבך לחדל מללמוד דף זהר בכל יום

נו. דף זהר הקדוש... והשומר פן ישיאך לבבך לחדל מזה.

(רבי משה גרינולד מחוסט, - הנהגות רבי משה גרינולד, אות כא)

הבני יששכר מדינוב פוסק: עובד אלקים הינו העוסק בתלמוד ובהנהגה, לא עבדו - העוסק בתלמוד לבד ואינו עוסק בהנהגה

נז. ושבתם וראיתם בין צדיק וכו' בין עבד אלקים לא אשר לא עבדו, עובד אלקים הינו העוסק בתלמוד ובהנהגה. לא עבדו - העוסק בתלמוד לבד ואינו עוסק בהנהגה.

(רבי צבי אלימלך שפירא מדינוב, מהרצ"א, מען גנים, פרק א' אות ב')

תדבק בספר הזהר כאשר ידוע מפי קדמונינו סגלת עסק ספר הקדוש נח. שמעוני אחי ורעי החברים המשתוקקים ומבקשי אמת אמתת עבודת הלב לחזות בנעם השם ולבקר בהיכלו, נפשי תשתוחח ותדבק בספר הזהר כאשר ידוע מפי קדמונינו סגלת עסק ספר הקדוש.

(רבי צבי הירש איקנשטיין מזידיטשוב, סור מרע, דף ד:)

לומר זהר בכל יום מציל ממינות ואפיקורסות

נט. אמר: קדם ביאת המשיח תתגבר מינות ואפיקורסות רחמנא ליצלן בעולם. העצה לזה לזהר בשלשה דברים הללו, האחד לומר בכל יום זהר אף על פי שאינו מבין מה שאומר, כי אמירת זהר מסגלת לטהרת הלב.

(אור ישרים, מירא דכיא)

למד זהר הקדוש בשבת בבקר ובחל אחר חצות לילה

ס. ילמד בשבת קדש זהר הקדוש וכתבי מרן האר"י זכרונו לחיי העולם הבא, וכן בחל ילמד דיקא אחר חצות לילה האחרון עד אור הבקר, ואל ילמד כלל בזהר ובכתבי מרן האר"י זכרונו לחיי העולם הבא בתחלת לילה ראשונה בימי החל, אבל בשבת מתר ובבקר צריך לטבל.

(הנהגות צדיקים - פללים מרבי אליעזר צבי מקאמרנא)

גם הצעירים יאמרו זהר

סא. מסכימים אנהנו (לצעירים השואלים) שתאמרו זהר. ולפעמים כשאין אפשרות ללמד גמרא ילמד כפי מצבו והשגתו משניות או זהר, אי אפשר תמיד לקבץ מה ללמד, אצל השם יתברך מה שלומדים הינו הך ובלבד שיהיה באמת.

(הנהגות צדיקים - פללים מרבי אליעזר צבי מקאמרנא)

האר"י זכרונו לברכה: ללמד זהר בבקיאיות [בלי שיעמיק בעיון] 40-50 דפים בכל יום

סב. אמר לי הרב אברהם הלוי ישמרהו צורו ויחיהו שאמר לו מורי זכרונו לברכה עצה לענן ההשגה, והיא זו שלא ישיח שיחה בטלה ושיקום בחצי הלילה ויבכה על חסרון הידיעה ושלמד בזהר דרך בקיאיות בלבד, בלי שיעמיק בעיון, מ' או נ' עלים בכל יום, ושיקרא בספר הזהר פעמים רבים, ואמנם אמר לי מורי זכרונו לברכה, כששאלתי לו איך זכה לכל החכמה הזאת, והשיב לי שטרם במאד מאד בחכמה זאת, ואמרת לי כי גם הרמ"ק זכרונו לברכה וגם אני חיים טרחת במאד מאד בחכמה זאת, ואמר לי שהאמת הוא שטרחנו מאד מאד יותר משאר אנשי דורנו, אבל לא עשינו כמוהו, כי כמה לילות היה נשאר בלתי שנה על מאמר אחד של ספר הזהר, ולפעמים ששה לילות של ימי החל שבשבווע היה מתבודד ויושב על עיון מאמר אחד בזהר בלבד, ולא היה ישן כל הלילות ההם, רב פעמים.

(הנהגות צדיקים - הנהגות טובות מרבי חיים ויטאל)

זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים

מספר "השבת והזוהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

התעוררות הקדושה ביום השבת

(ח"א מ"ח, א)

בא ראה, כשמתקדש היום בערב שבת, ספת שלום שורה ונפרסת בעולם. מי זו ספת שלום? זו שבת. וכל רוחות וסערות ושרדים וכל רוחות הטמאה, כלם נטמנים ונכנסים בעין הרחמים של נקב תהום רבה. שהרי כיון שמתעוררת קדשה על העולם, רוח הטמאה לא מתעוררת אתו, וזה בורח מלפני זה.

תא חזו, בד אתקדש יומא במעלי שבתא ספת שלום שריא ואתפריסת בעלמא. מאן ספת שלום, דא שבתא, וכל רוחין ועלעולין ושרין וכל סטרא דמסאבי בלהו טמירין ועאלין בעינא דריחיא דנוקבא דתהומא רבא. דהא כיון דאתער קדושתא על עלמא, רוח מסאבא לא אתער בהדיה. ודא עריק מקמיה דדא.

הפורש סכת שלום

ואז העולם בשמירה עליונה, ולא צריך להתפלל על שמירה כמו שומר את עמו ישראל לעד אמן, שהרי זה התקן ליום חל כשהעולם צריך שמירה. אבל בשבת נפרסת סכת שלום על העולם, ונשמר בכל הרוחות, ואפלו רשעי הגיהנם שמורים הם, והכל נמצאים בשלום - העליונים והתחתונים. ולכן בקדוש היום מברכים הפורס סכת שלום

הפורש סכת שלום

ובדין עלמא בנטירו עלאה ולא בעינו לצלאה על נטירו כגון שומר את עמו ישראל לעד אמן. דהא דא ביומא דחול אתתקן דעלמא בעיא נטירו. אבל בשבת סכת שלום אתפריסא על עלמא ואתנטיר בכל סטרוין. ואפילו תיבי גיהנם נטירין אנון, וכלא בשלמא אשתתבא עלאין ותתאין, ובנין בך בקדושא דיומא מברכינן הפורס סכת שלום עלינו ועל

כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַם. אָמַאי
עַל יְרוּשָׁלַם, אֵלֶּא דָּא הִיא מְדוּרָא
דְּהֵהיא סְפָה. וּבְעֵינָא לְזַמְנָא לְהֵהיא
סְפָה דְּאַתְפָּרְסַת עֲלָנָא וּלְמִשְׂרָא עֲמָנָא
וּלְמַתְחֵי (ד"א מְגִינָא) עֲלָנָא כְּאַמָּא
דְּשִׁרְיָא עַל בְּנִין, וּבְגִין דָּא לֹא דְחָלִין
מִכָּל סְטָרִין, וְעַל דָּא הַפּוֹרַס סְפַת
שְׁלוֹם עֲלֵינוּ.

(ח"ב קל"ה, ב)

מְבוֹרְךְ בְּמָה דְאַתְּ אָמַר (בְּרֵאשִׁית מַט) בֶּן
פּוֹרְתָ וְעַל דָּא, בְּרָכָה
דָּא, אֲצִטְרִיכוּ כָּל עַמָּא לְבָרְכָא,
וּבְמַעְלֵי שַׁבְתָּא, בְּרַעוּ דְלִבָּא, וּבְחֻדְוָה
בְּעוּ לְמִשְׂרֵי בְּשׂוּתָא בְּבָרְכָה דָּא,
לְאַתְפָּרְכָּא הַאי שַׁבַּת דְּמַעְלֵי שַׁבְתָּא,
(לִילְיָא) מַעְמָא קְדִישָׁא בְּדָקָא יְאוּת.
בְּהַאי בְּרָכָה.

בְּרַכַּת יִשְׂרָאֵל

(ס"א בְּרָכוּ) פִּד שְׂרָאן יִשְׂרָאֵל
לְבָרְכָא, קָלָא אֲזֵלָא
בְּכֻלְהוּ רְקִיעִין, דְּמִתְקַדְּשֵׁי בְּקִדּוּשָׁא
דְּמַעְלֵי שַׁבְתָּא. וּפְאִין אַתּוֹן עַמָּא
קְדִישָׁא, דְּאַתּוֹן מְבָרְכִי וּמְקַדְּשֵׁי
לְתַתָּא, בְּנִין דִּיתְבָּרְכוּן וַיִּתְקַדְּשׁוּן
לְעִילָא, בְּמָה מִשְׁרִינְ עֲלָאין קְדִישִׁין,
וּפְאִין אֵינּוּן בְּהַאי עֲלָמָא, וּפְאִין אֵינּוּן
בְּעֲלָמָא דְאַתֵּי, וְלֹא מְבָרְכִי יִשְׂרָאֵל
בְּרָכָה דָּא, עַד דְּמִתְעַטְרִין בְּעַטְרִין

עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל
יְרוּשָׁלַם. לְמָה עַל יְרוּשָׁלַם? אֵלֶּא
זְהוּ מְדוּרָא שֶׁל אוֹתָהּ סְפָה, וְצָרִיד
לְזַמֵּן אֶת אוֹתָהּ סְפָה שֶׁנִּפְרְסָה עֲלֵינוּ
וּלְשִׂרּוֹת עֲמָנוּ, לְהִיּוֹת [מְגִנָּה] עֲלֵינוּ
כְּמוֹ אִם שְׂשׂוּרָה עַל הַבְּנִים, וְלִכְּן לֹא
פוֹחֲדִים מִכָּל הַרוּחֹת, וְלִכְּן הַפּוֹרַס
סְפַת שְׁלוֹם עֲלֵינוּ.

מְבוֹרְךְ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרֵאשִׁית מַט) בֶּן
פּוֹרְתָ וְלִכְּן הַבְּרָכָה הַזֹּאת צְרִיכִים כָּל
הָעָם לְבָרְךְ, וּבְעָרְב שַׁבַּת, בְּרַצּוֹן הַלֵּב
וּבְשִׂמְחָה צָרִיד לְהִתְחִיל בְּתַחֲלָה
בְּבָרְכָה הַזֹּאת, שֶׁתְּתַבָּרְךְ הַשַּׁבַּת הַזֹּאת שֶׁל
עָרְב שַׁבַּת (בְּלִילָה) מִהָעַם הַקְּדוּשׁ
כְּרֵאוּי בְּבָרְכָה הַזֹּאת.

בְּרַכַּת יִשְׂרָאֵל

(בְּרָכוּ) כְּשֶׁמִּתְחִילִים יִשְׂרָאֵל לְבָרְךְ,
קוֹל הוֹלֵךְ בְּכָל הַרְקִיעִים, שֶׁמִּתְקַדְּשִׁים
בְּקִדְּשַׁת עָרְב הַשַּׁבַּת: אֲשֶׁרִיכֶם הָעָם
הַקְּדוּשׁ שֶׁאַתֶּם מְבָרְכִים וּמְקַדְּשִׁים
לְמַטָּה כְּדֵי שֶׁיִּתְבָּרְכוּ וַיִּתְקַדְּשׁוּ
לְמַעְלָה כְּמָה מַחֲנוֹת עֲלִיוֹנִים
קְדוּשִׁים. אֲשֶׁרִיחֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה,
וְאֲשֶׁרִיחֶם בְּעוֹלָם הַבָּא. וְלֹא מְבָרְכִים
יִשְׂרָאֵל אֶת הַבְּרָכָה הַזֹּאת, עַד
שֶׁמִּתְעַטְרִים בְּעַטְרוֹת שֶׁל נְשָׁמוֹת

קדושות, כפי שאמרנו. אשרי העם שזכו להם בעולם הזה, לזכותם לעולם הבא.

פְּרִיסַת הַקְּדוּשָׁה עַל יִשְׂרָאֵל

בא ראה, בשעה שישראל מברכים ומזמינים את סכת השלום הזאת אורחת קדושה, ואומרים הפורס סכת שלום, אז קדשה עליונה יורדת ופורסת כנפיה על ישראל, ומכסה אותם כמו אם על הבנים. וכל המינים הרעים מתכנסים מהעולם, וישראל יושבים תחת קדשת רבונם. ואז סכת השלום הזו נותנת נשמות חדשות לבניה. מה הטעם? משום שבה שריויות הנשמות [ס"א שאז זמן הזווג, ונוטלת נשמות והן שורות בה] וממנה יוצאות. וכיון ששורה ופורסת כנפיה על בניה, מוריקה נשמות חדשות לכל אחד ואחד.

הַגְּנַת הַשַּׁבָּת

מזמור שיר ליום השבת (תהלים צב).
התשבתת הזו אדם הראשון אמר אותה בשעה שגרש מגן עדן, ובאה שבת והגנה עליו. ובארוה החברים, את התשבתת הזו משבח העולם התחתון את העולם העליון, יום

הנשמתין קדישין בדקאמרן. זכאה עמא דנבי לון בעלמא דין, למזבי לון לעלמא דאתי.

פְּרִיסַת הַקְּדוּשָׁה עַל יִשְׂרָאֵל

(ח"א מ"ח, א)

תא חוי, בשעתא דישראל מברכין ומזמנין להאי סכת שלום אושפיזא קדישא ואמרי הפורס סכת שלום, בדין קדושתא עלאה נחתא ופריסת גרפהא עליהו דישראל ומכסיא לון כאמא על בנין, וכל זינין בישין אתבנישו מעלמא, ויתבי ישראל תחות קדושתא דמאריהון, וכדין דא סכת שלום יהיב נשמתין חדתין לבנהא, מאי טעמא בנין דביה נשמתין שריין (ס"א דכדיו זמן זווגא ונטלת נשמתיו ובה שריין) ומינה נפקין. וכיון דשריא ופריסת גרפהא על בנהא. אריקת נשמתין חדתין לכל חד וחד.

הַגְּנַת הַשַּׁבָּת

(ח"ב קל"ח, א)

מזמור שיר ליום השבת, (תהלים צב)
תושבתתא דא, אדם הראשון קאמר לה, בשעתא דאתתתך מוננתא דעדן, ואתא שבת ואגין עליה. ואוקמוה חברייא, תושבתתא דא, עלמא תתאה קא משבח לנבי

עֲלָמָא עֲלָאָה, יוֹמָא (דְּכָלָא בֵּיה) דְּאִיהוּ
 כּוּלוּ שַׁבַּת, מְלָכָא, דְּשַׁלְמָא דִּילֵיהּ.
 וְדָא אִיהוּ מְזֻמּוֹר שִׁיר, וְלֹא כְּתִיב מָאן
 קִאָּמַר לֵיהּ, בְּמָה דְּאוּקִימָנָא.

(שֶׁהַכֵּל בַּ) שֶׁהוּא כְּלוּ שַׁבַּת, הַמְלֶךְ
 שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ. וְזֶהוּ מְזֻמּוֹר שִׁיר, וְלֹא
 כְּתוּב מִי אָמַר אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ.

שַׁבַּת הָעֲלִיּוֹנָה

לְיוֹם הַשַּׁבַּת, יוֹמָא עֲלָאָה, שַׁבַּת
 עֲלָאָה. דָּא שַׁבַּת וְדָא שַׁבַּת,
 מַה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי. אֲלָא, שַׁבַּת סַתָּם,
 דָּא שַׁבַּת דְּמַעְלֵי שַׁבַּתָּא. יוֹם הַשַּׁבַּת,
 דָּא שַׁבַּת דְּלַעֲיָלָא. דָּא יוֹם, וְדָא
 לִילָה. (שְׁמוֹת לֵא) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 אֶת הַשַּׁבַּת, הָא לִילָיָא, רְזָא דְּנוֹקְבָא.
 (שְׁמוֹת כ) זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבַּת, הָא יוֹם,
 רְזָא דְּדְכוּרָא. וּבְנִין כְּףַּךְ מְזֻמּוֹר שִׁיר
 לְיוֹם הַשַּׁבַּת.

שַׁבַּת הָעֲלִיּוֹנָה

לְיוֹם הַשַּׁבַּת - הַיּוֹם הָעֲלִיּוֹן, הַשַּׁבַּת
 הָעֲלִיּוֹנָה. זֹו שַׁבַּת וְזֹו שַׁבַּת. מַה בֵּין
 זֶה לְזֶה? אֲלָא שַׁבַּת סַתָּם זֹו שַׁבַּת שֶׁל
 עֶרֶב שַׁבַּת. יוֹם הַשַּׁבַּת זֹו שַׁבַּת
 שְׁלַמְעֵלָה. זֶה יוֹם וְזֶה לִילָה. (שְׁמוֹת לֵא)
 וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבַּת - הֲרִי
 לִילָה, סוּד שֶׁל נְקֻבָּה. (שֵׁם כ) זְכוֹר אֶת
 יוֹם הַשַּׁבַּת - הֲרִי יוֹם, סוּד שֶׁל זְכָר.
 וְלִכְּן מְזֻמּוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבַּת.

סֵפֶר
 מְאֹרֹת הַזְהָר
 מְנַסֵּד
 וְבוֹ ט"ו סְפָרִים

סֵפֶר
 מְאֹרֹת הַזְהָר
 מְנַסֵּד
 וְבוֹ ט"ו סְפָרִים

קוֹל הַזְהָר
 שְׂפוּטִים בְּחוּץ חִפּוֹ
 0722-990044

הוֹצֵאָה שְׁנִיָּה עִם הוֹסְפוֹת

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

עוֹד פִּרְפְּרָאוֹת בְּעֵינַי הַמַּקֵּל בְּקִדְשַׁת הַשַּׁבָּת

כט. מוֹמֵר לְדַבֵּר אֶחָד לֹא הָיָה מוֹמֵר לְכָל הַתּוֹרָה וְאֵין שְׁחִיטָתוֹ נִבְלָה, אוֹלָם מוֹמֵר לְחַלֵּל שַׁבָּת הִרְיָהוּ מוֹמֵר לְכָל הַתּוֹרָה וְשְׁחִיטָתוֹ נִבְלָה וַיֵּינֹו יַיִן נֶסֶד (חולין ה. ארץ חיים שפ"ה ס"ג, יור"ד סימן ג' וקי"ט).

ל. מֵה שְׁמֻצוֹי בְּזִמְנֵן הִזָּה שְׂרָפוֹת רח"ל הַכֹּל בְּשִׁבִיל חֲלוּל שַׁבָּת (ספר פרי שבת מובא במנחת שבת ע"ב י"ג).

לא. מוֹמֵר לְחַלֵּל יוֹם טוֹב הָיָה מוֹמֵר לְכָל הַתּוֹרָה כְּלָה כְּמוֹ מַחְלֵל שַׁבָּת, וְכָל שָׁכֵן מוֹמֵר לְחַלֵּל יוֹם הַכַּפּוֹרִים (דעת תורה הלכות שחיטה סמן ב סעיף קטן כ"ט בשם רדב"ז, תשובות הר"ש, זוהר הקדוש, אור זרוע הגדול בשם הגאונים).

לב. יֵשׁ אוֹמְרִים דְּדִין מַחְלֵל שַׁבָּת בְּפִרְהֶסְיָא גַם בְּפִרְסוּם בְּעֶלְמָא סְגִי גַם בְּפָחוֹת מַעֲשָׂרָה (פּלתי בְּשֵׁם רמב"ם ומרדכי ושאלות ותשובות מהרי"א יורה דעה סימן ב) וְעַל כָּל פָּנִים בְּיָדוּעַ לַעֲשָׂרָה אֵין לְהַקֵּל (דעת תורה סימן ב סעיף קטן ל' ביורה דעה, ומנחת שבת ע"ב ט"ו).

לג. הַמַּחְלֵל שַׁבָּת הָרִי הוּא רְחוּק מִן הַחַיִּים וְנִסְגָּר לְפָנָיו הַפֶּתַח לְהַכְנִס לְעוֹלָם הַבָּא, (מנחת שבת ע"ב י"ח בשם מדרש).

לד. מְקוּם אֶחָד יֵשׁ בְּגִי'הֶנָּם לְאֵלוֹ שְׁמַחְלֵלִין שַׁבָּת כִּינּוּן שֶׁהוּא הַדְּלִיק נֵר קִדְּם זְמַנּוֹ מְמַנָּה יֵשׁ בְּגִי'הֶנָּם שְׁבִמוּצָאֵי שַׁבָּת מְדְלִיק תְּחִלָּה אוֹתוֹ מְקוּם וְאוֹמֵר "מְקוּם זֶה הוּא שֶׁל פְּלוֹנִי" וְכָל הַרְשָׁעִים שֶׁבְּגִי'הֶנָּם עוֹזְרִים לוֹ לְהַדְּלִיק אוֹתוֹ מְקוּם (זוהר הקדוש במדבר רמ"ו).

פָּרָק ב

כְּבוֹד שַׁבָּת וְשִׁכְרַת הַגְּדוּל שֶׁל שׁוּמְרֵי שַׁבָּת

מש"ס, מְדַרְשִׁים, זוהר הַקְּדוֹשׁ וְהַפּוֹסְקִים

א. כָּל הַמְּקַיִם ג' סְעֻדוֹת בְּשַׁבָּת נִצּוּל מִג' פִּרְעוֹנִיּוֹת, מַחְבְּלוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, וּמְדִינָה שֶׁל גִּי'הֶנָּם, וּמְמַלְחָמַת גּוֹג וּמִגּוֹג (שבת קי"ח).

זוהר
השבת

- ב. כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים (שם).
- ג. כל המענג את השבת נותנין לו משאלות לבו (שבת קי"ח:).
- ד. כל המשמר שבת כהלכתה אפלו עובד עבודה זרה פדור אנוש מוחלין לו (שם).
- ה. אלמלי שמרו ישראל שבת ראשונה לא שלטה בהן אמה ולשון (שם).
- ו. אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלין (שם).
- ז. ברכת ד' היא תעשיר זו ברכת שבת (ירושלמי ברכות ב ח).
- ח. מאן דיזיף שבתא פרעיין שבתא (שבת קי"ט).
- ט. עשירים שבשאר ארצות במה הן זוכין, בשביל שמכבדין את השבת (שם).
- י. מפני מה תבשיל של שבת ריחו נודף, אמר לו תבלין אחד יש לנו ושבת שמו שאנו מטילין לתוכו וריחו נודף, אמר לו תן לנו הימנו, אמר לו כל המשמר את השבת מועיל לו (שם).
- יא. כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכלו ב' מלאכי השרת המלוין לו לאדם מניחין ידיהן על ראשו ואומרים לו וסר עונך (שבת קי"ט:).
- יב. ב' מלאכי השרת מלוין לו לאדם בערב שבת מבית הכנסת לביתו אחד טוב ואחד רע, וכשבא לביתו ומצא נר דלוק ושלחן ערוך ומטתו מצעת מלאך טוב אומר יהי רצון שתהא לשבת אחרת כה ומלאך רע עונה אמן בעל כרחו (שם).
- יג. כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכלו מעלה עליו הכתוב כאלו נעשה שתף להקב"ה במעשה בראשית (שם).
- יד. אמר להם הקב"ה לישראל בני לוו עלי וקדשו קדשת היום והאמינו בי ואני פורע (ביצה ט"ו:).
- טו. כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד יום הכפורים חוץ מהוצאות שבתות (ביצה ט"ז:).
- טז. נשמה יתרה נותן לו הקב"ה לאדם ערב שבת ולמוצאי שבת נוטלין אותה הימנו (שם).
- יז. אלו היו ישראל משמרין שבת אחת כתקונה מיד היה בן דוד בא (ירושלמי תענית א א).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

וירא צז ע"ב צט ע"א

פְּטִירַת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל

שָׁנוּ רַבּוֹתֵינוּ, כְּשֶׁחָלָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל, אוֹתוֹ יוֹם עָרַב שַׁבַּת הָיָה, וְהוֹשִׁיב לִימֵינוּ אֶת הוֹרְקוּנוֹס בְּנוֹ, וְהָיָה מְגַלֵּי לוֹ עֲמֻקּוֹת וְנִסְתָּרוֹת, וְהוּא לֹא הָיָה מְקַבֵּל דְּבַר בְּדַעְתּוֹ שֶׁחָשַׁב שֶׁמְטַרְךָ בְּדַעְתּוֹ הָיָה. כִּיּוֹן שָׂרָאָה שְׂדַעַת אָבִיו מִתְּשַׁבֵּת עָלָיו, קִבַּל מִמֶּנּוּ מָאָה שְׁמוֹנִים וְתִשְׁעֵי סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים.

כְּשֶׁהֲגִיעַ לְאֲבִי שִׁישׁ שְׁמַתְעָרְבִים בְּמֵים הָעֲלִיוֹנִים, בְּכָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וּפְסַק לומר. אָמַר, עֲמַד שָׁם בְּנִי. אָמַר לוֹ, אָבָא, לָמָּה? אָמַר לוֹ, אֲנִי רוֹאֶה שְׂאֲנִי מִמַּהֲרָ לְחַלְף מִן הָעוֹלָם. אָמַר לוֹ, לָךְ וְאָמַר לְאִמְךָ שְׁתַּעֲלֶה אֶת הַתְּפִלִּין שְׁלִי לְמָקוֹם עָלְיוֹן, וְאַחַר שְׁאֲסִתְּלַק מִן הָעוֹלָם, וְאָבָא לְכָאן כְּדִי לְרֹאוֹת אוֹתָם. לֹא תִבְכּוּ, שֶׁהֵם קְרוֹבִים עֲלִיוֹנִים וְלֹא תַחְתּוֹנִים, וְדַעַת בְּנֵי אָדָם לֹא מְשִׁיגָה אוֹתָם.

עַד שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבִים, נִכְנְסוּ חַכְמֵי הַדּוֹר לְבַקֵּר אוֹתָם, וְקָלַל אוֹתָם עַל שֶׁלֹּא בָּאוּ לְשִׁמְשׁ אוֹתוֹ, שֶׁשְּׂנִינֵנוּ, גְּדוֹלָה שְׁמוּשָׁה יוֹתֵר מִלְמוּדָה. עַד שֶׁבָּא רַבִּי עֲקִיבָא, אָמַר לוֹ, עֲקִיבָא, עֲקִיבָא, לָמָּה לֹא בָאתָ לְשִׁמְשׁ אוֹתִי [שֶׁהָיָה בָּאָה הָעַת לְהַצָּרָף]? אָמַר לוֹ, רַבִּי, לֹא הָיָה לִי פְּנָאִי. רַתַּח וְאָמַר, אֶתְמַה עֲלִיךָ אִם תְּמוֹת מִיתַת עֲצָמְךָ. קָלְלוּ שְׁמִיתוּתוֹ תְּהִיָה קָשָׁה מִכָּלֵם.

בְּכָה רַבִּי עֲקִיבָא וְאָמַר לוֹ, רַבִּי, תִּלְמַד אוֹתִי תוֹרָה. פָּתַח פִּי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּמַעֲשֵׂה מִרְכָּבָה. בָּאָה אִשׁ וְהִקִּיפָה אֶת שְׁנֵיהֶם.

תָּנוּ רַבְּנָן כְּשֶׁחָלָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל, הֵהוּא יוֹמָא עָרַב שַׁבַּת הָוָה, וְאוֹתִיב לִימֵינָה הוֹרְקוּנוֹס בְּרִיה, וְהָוָה מְגַלֵּי לִיה עֲמֻיקְתָּא וְנִסְתָּרְתָּא, וְהוּא לֹא הָוָה מְקַבֵּל בְּדַעְתִּיה מְלִיָּא, דְּחָשִׁיב כְּמִטּוֹרְךָ בְּדַעְתִּיה הָוָה. כִּיּוֹן דְּחָמָא דְדַעְתָּא דְאָבוּי מִתְּשַׁבָּא עָלָיו, קִבִּיל מֵינָה מָאָה וְתִמְנִין וְתִשְׁעָה רְזִין עֲלָאִין.

כְּדִ מְטָא לְאֲבִי שִׁישׁ דְּמַתְעָרְבִי בְּמִיא עֲלָאָה, בְּכָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וּפְסַק לְמִימַר, אָמַר קוּם הָתָם בְּרִי. אָמַר לִיה אָבָא לָמָּה. אָמַר לִיה חֲזִינָא דְאוֹחִית חֲלָף מִן עֲלָמָא. אָמַר לִיה זִיל וְאִמָּא לְאִמְךָ דְתַסְתְּלַק תְּפִלְאֵי בְּאַתְרָא עֲלָאָה, וְבַתְרָא דְאֲסִתְּלַק מִן עֲלָמָא וְאִיתִי הֲכָא לְמַחְמֵי לְהוֹן לֹא תִבְכִּי דְאִנּוּן קְרִיבִין עֲלָאִין וְלֹא תַתְּאִין וְדַעְתָּא דְבַר נֶשׁ לֹא יָדַע בְּהוּ.

עַד דְּהוּוּ יוֹתְבִי, עֲאלוּ חַכְמֵי דְרָא לְמַבְקָר לִיה, אוֹלִיט לְהוּוּ עַל דְלֹא אָתוּ לְשִׁמְשָׁא לִיה דְתִנְיָן גְּדוֹלָה שְׁמוּשָׁה יוֹתֵר מִלְמוּדָה. עַד דְאָתָא רַבִּי עֲקִיבָא, אָמַר לִיה עֲקִיבָא עֲקִיבָא לָמָּה לֹא אָתִית לְשִׁמְשָׁא לִי (דְהָא אָתָא עֲמָא לְאַצְרָפָא). אָמַר לִיה רַבִּי לֹא הָוָה לִי פְּנָאִי. אֲרַתַּח אָמַר אֶתְמַהָה עֲלָךְ אִי תְמוֹת מִיתַת עֲצָמְךָ. לְטִיָּיה דִּיהָא קָשָׁה מִכָּלְהוֹן מִיתַתִּיה.

בְּכִי רַבִּי עֲקִיבָא וְאָמַר לִיה רַבִּי אוֹלִיף לִי אוֹרְיִיָּתָא. אֲפַתַּח פּוּמִיָּה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּמַעֲשֵׂה מִרְכָּבָה. אָתָא אִשָּׁא וְאַסְחַר

זהר השבת

לְתַרוּויהוּן. אָמְרוּ חֲפִימֵי שְׁמַע מִינָה דְלִית
אֲנֵן חֲזִיין וְכִדְאִין לְךָ, נִפְקוּ לְפִתְחָא דְבָרָא
וְיִתְיבוּ תַפְּנֵן, הָוֵה מַה דְהוּה וְאִזַּל אֲשָׁא.

וְאוּלִיף בְּבִהָרְת עֵזָה תֵּלֶת מָאָה הִלְכוּת
פְּסוּקוֹת, וְאוּלִיף לִיה מָאתַן וְשִׁיתְסָר
טַעֲמִים דְּפְסוּקֵי דְשִׁיר הַשִּׁירִים. וְהוּו
עֵינְוֵי דְרַבִּי עֲקִיבָא נְחִתִין מִיָּא. וְאַתְחַזַּר
אֲשָׁא פְּקֻדְמִיתָא. כַּד מְטָא לְהֵאֵי פְּסוּקָא
(שִׁיר הַשִּׁירִים ב) סְמִכּוּנֵי בְּאֲשִׁישׁוֹת רַפְדּוּנֵי
בְּתַפּוּחִים כִּי חוֹלֶת אֶהְבֶּה אֲנִי, לֹא יִכִּיל
לְמִסְבֵּל רַבִּי עֲקִיבָא וְאִרִים קְלִיָּה בְּכִיָּתָא
וְגַעֵי וְלֹא הָוֵה מְמַלֵּל מְדַחִילוּ דְשְׂכִינְתָא
דְהוֹת תַּפְּנֵן.

אוּרִי לִיה כָּל עֲמִיקְתָּא וְרָזִין עֲלֵאִין דְּהוּה
בִּיה בְּשִׁיר הַשִּׁירִים. וְאוּמֵי לִיה אוּמְאָה
דְּלֹא לִישְׁתַּמֵּשׁ בְּשׁוּם חַד פְּסוּק מִיָּה כִּי
הֵיכִי דְלֹא לִיחְרִיב עֲלֵמָא, קַדְשָׁא בְּרִין הוּא
בְּגִינִיה. וְלֹא בְּעֵי קַמִּיה דִּישְׁתַּמְשׁוּן בִּיה (דף
צט ע"א) בְּרִיָּתִי מְסַגִּיאוּת קְדוּשְׁתָּא דְאִית
בִּיה. לְבַתֵּר נִפִּיק רַבִּי עֲקִיבָא וְגַעֵי וְנִבְעִין
עֵינְוֵי מִיָּא, וְהוּה אָמַר, וּוֵי רַבִּי, וּוֵי רַבִּי,
דְּאֲשְׁתָּאֵר עֲלֵמָא יְתוּם מִנָּה. עֲאֵלוּ כָּל שָׂאֵר
חֲפִימֵי גְבִיָּה וְשָׂאֵלוּ לִיה וְאַתִּיב לְהוּן.

הָוֵה דְחִיק לִיה (שְׁעֵתָא) לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר,
אֲפִיק תְּרִי דְרוּעוּי וְשׁוּנֵן עַל לְבִיָּה. פִּתַּח
וְאָמַר, אֵי עֲלֵמָא עֲלֵמָא עֲלֵמָא, חֲזַרְת
לְאֵעֲלָא וְלֹאֲגַנְזָא מִן תַּתְּאָה כָּל נְהִירו
וּבּוּצִינָא. וּוֵי לְכוּן תְּרִי דְרַעֵי וּוֵי לְכוּן תְּרִי
תּוֹרוֹת דִּישְׁתַּפְּחִחוּן יוּמָא דִּין מִן עֲלֵמָא.
דְּאָמַר רַבִּי יַצְחָק כָּל יוּמוֹי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר
הָוֵה נְהִירָא שְׁמַעְתָּא מְפּוּמִיָּה כִּיּוּמָא
דְּאִתְיָהִיבַת בְּטוּרָא דְסִינֵי.

אָמַר אוּרִיָּתָא (סְבָרִית גְּמָרָא) גְּמָרִית
וְחֻכְמָתָא סְבָרִית וְשְׁמוּשָׁא עֲבָדִית. דְּאֵלוּ
יְהוּן כָּל בְּנֵי אִינְשָׁא דְעֲלֵמָא סוֹפְרִים לֹא
יִכְלוּ לְמַכְתֵּב וְלֹא חֲסָרֵי תַלְמִידֵי מִחֻכְמָתֵי
אֱלָא כְּכוּחָלָא בְּעִינָא וְאִנָּא מְרַבּוּתֵי אֱלָא

אָמְרוּ חֲכָמִים, נְשַׁמַּע מִזָּה שְׂאִין אָנוּ רְאוּנִים
וְכִדְאִים לְךָ. יִצְאוּ לְפִתַּח הַחִיצוֹן וַיָּשׁוּבוּ שָׁם.
הִיָּה מַה שְׁהִיָּה, וְהָאֵשׁ הִלְכָה.

וְלִמַּד בְּבִהָרְת עֵזָה שְׁלֹשׁ מֵאוֹת הִלְכוֹת
פְּסוּקוֹת, וְלִמַּד אוֹתוֹ מֵאֵתִים וְשִׁשָּׁה עֶשֶׂר
טַעֲמִים שֶׁל פְּסוּקֵי שִׁיר הַשִּׁירִים, וְהָיוּ עֵינֵי
רַבִּי עֲקִיבָא זוֹלְגוֹת דְּמַעוֹת, וְחֲזַרְהָ הָאֵשׁ
כְּבַתְּחִלָּה. כְּשֶׁהִגִּיעַ לְפְסוּק (שִׁיר ב) סְמִכּוּנֵי
בְּאֲשִׁישׁוֹת רַפְדּוּנֵי בְּתַפּוּחִים כִּי חוֹלֶת אֶהְבֶּה
אֲנִי, לֹא יָכֵל רַבִּי עֲקִיבָא לְסַבֵּל, וְהָרִים קוֹלוֹ
בְּכִיָּה. וְהָרִים קוֹלוֹ וְלֹא הָיָה מְדַבֵּר מִיִּרְאֵת
הַשְּׂכִינָה שְׁהִיָּתָה שָׁם.

הוֹרָה לוֹ כָּל עַמְקוֹת וְסוּדוֹת עֲלִיוּנִים
שֶׁהָיוּ בְּשִׁיר הַשִּׁירִים, וְהִשְׁבִּיעוּ שְׁבוּעָה שְׁלֵא
יִשְׁתַּמֵּשׁ בְּשׁוּם פְּסוּק מִמֶּנּוּ, כְּדִי שֶׁהִקְבִּ"ה
לֹא יִחְרִיב אֶת הָעוֹלָם בְּגִלְלוֹ, וְלֹא רוּצָה
לְפָנָיו שֶׁהִבְרִיחַ יִשְׁתַּמְשׁוּ בוּ מֵרַב הַקְּדוּשָׁה
שֶׁיֵּשׁ בוֹ. אַחַר יִצָּא רַבִּי עֲקִיבָא וּבְכָה, וְנִבְעִינוּ
עֵינְוֵי מַיִם, וְהָיָה אוֹמֵר, וּוֵי רַבִּי! וּוֵי רַבִּי!
שֶׁהָעוֹלָם נִשְׂאָר יְתוּם מִמֶּנּוּ. נִכְנָסוּ אֵלָיו כָּל
שָׂאֵר הַחֲכָמִים, וְשָׂאֵלוּ אוֹתוֹ, וְהִשִּׁיב לָהֶם.

הִיָּתָה דְחוּקָה לוֹ [הַשְּׁעָה] לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
הוֹצִיא שְׁתֵּי זְרוּעוֹתָיו וְשָׁם אוֹתָם עַל לְבוֹ.
פִּתַּח וְאָמַר, אוֹי הָעוֹלָם, הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן
חוּזָר לְהִתְפַּסֵּס וְלִהְגַּנֵּז מִן הַתְּחִתּוֹן כָּל אוֹר
וּמְאוֹר. אוֹי לָכֶם שְׁתֵּי זְרוּעוֹת, אוֹי לָכֶם שְׁתֵּי
תּוֹרוֹת שֶׁהָיוּ נִשְׁכָּחִים הַיּוֹם הַזֶּה מִן הָעוֹלָם.
שְׂאֵמַר רַבִּי יַצְחָק, כָּל יְמֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הִיָּתָה
הַשְּׁמוּעָה מְאִירָה מִפְּנֵי כִּיּוֹם שְׁנִתְּנָה בְּהַר
סִינֵי.

אָמַר, תּוֹרָה [לְמַדְתִּי וְגְמָרָא] הַבְּנִיתִי
וְחֻכְמָה לְמַדְתִּי וְשְׁמוּשָׁא עֲשִׂיתִי, שְׂאֵלוּ
יְהִיוּ כָּל בְּנֵי אָנוּשׁ שֶׁל הָעוֹלָם סוֹפְרִים, לֹא
יִכְלוּ לְכַתֵּב, וְלֹא חֲסָרוּ תַלְמִידֵי מִחֻכְמָתֵי
אֱלָא כְּמַכּוּחַל בְּעִינֵי, וְאִנִּי מְרַבּוּתִי אֱלָא כְּמִי

הַמְשִׁךְ בַּעֲמוּד לֵב

בְּעִיר קְרֵאקָא

ספור בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא

כּוּס הַרְבָּנִים

בְּקְרֵאקָא, עִיר מְלֵאָה חֲכָמִים וְסוֹפְרִים, לֹא הָיָה זֶה חֲזוֹן בְּלִתי נִפְרָא, שְׂרַבָּנִים וּגְדוּלֵי תוֹרָה יִתְכַנְּסוּ מִפַּעַם לַפַּעַם כְּדֵי לְדוֹן וּלְהַתְיַעַץ בְּעִנְיַי הַכָּלָל, כִּי קְרֵאקָא הִיְתָה אֲזִי מְרֻכָּז שֶׁל תוֹרָה וִיהִדוּת. שָׂמָם שֶׁל גְּאוּנֵי הַתוֹרָה מְקְרֵאקָא הָיָה לָשֵׁם וּלְתַהֲלָה בְּכָל רַחְבֵי הָעוֹלָם הִיהוּדִי. וְרַבִּים הָיוּ מִתְלַמְּדֵי הַחֲכָמִים שֶׁנִּהְרִו לְקְרֵאקָא כְּדֵי לְשָׂאב מִמַּעַן הַתוֹרָה וְהַחֲכָמָה שֶׁל גְּאוּנֵיהָ וּגְדוּלָּיהָ. אֲךָ הַהִתְכַּנְּסוּת הַזֹּאת הִפְעָם, שֶׁל כָּל כּוֹ הַרְבֵּה גְדוּלֵי תוֹרָה בְּבֵת אַחַת, וּמִבְּלֵי לְהוֹדִיעַ מֵרֵאשִׁית בְּמַה מְדַבֵּר, הָאֵם זֶהוּ עֲנָן שֶׁל גְּזֵרָה קָטָה מֵצַד הַמַּלְכוּת, אוֹ בְּעֵינָה מְסַבֶּכֶת שֶׁל הַתֵּר עֲגוּנָה וְכִדּוּמָה הִיְתָה בְּשִׁבִיל כָּלָם הַפְתָּעָה גְמוּרָה וְעוֹרָרָה סְקָרְנוּת רַבָּה וְנַחוּשִׁים שׁוֹנִים.

מה קרה?

בַּיּוֹם הַמֵּיָדָה, כְּאֲשֶׁר כָּל גְּדוּלֵי הַתוֹרָה הַמְזוּמָנִים, כְּבָר הִתְכַּנְּסוּ בְּבֵיתוֹ שֶׁל בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת", רַבֵּה שֶׁל קְרֵאקָא, וְכָלָם מִתְאַמְצִים לְשׂוֹא לְגִלוֹת מַה "הוֹלֵךְ כָּאֵן" ... שְׁלַח הַרְבֵּה אֶת הַשְּׂמֶשׁ שֶׁל בֵּית הַדִּין לְקַרָּא אֶת שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׂתַפְּפִים, וְעַד שֶׁאֵלָה הִגִּיעוּ נִתְבַּקְּשׁוּ הַרְבָּנִים הָאוֹרְחִים לְהַכְּנִס לְאוּלָם הַגְּדוֹל שֶׁל בֵּית הַמְדַרְשׁ, וְלִתְפֹּס שָׁם אֶת מְקוֹמוֹת הַיְשִׁיבָה שֶׁהוֹכְנוּ בְּשִׁבִילָם. שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׂתַפְּפִים הִגִּיעוּ מֵיָד כְּפֻקְדַת הַרְבֵּה, בְּלוּיֵת הַשְּׂמֶשׁ שֶׁל בֵּית הַדִּין, וְלַעֲיִנֵיהֶם נִתְגַּלָּה מַחְזָה נוֹרָא הוֹד: לְמַעַלָּה בְּכַתֵּל הַמְזוּרָח יִשְׁבּוּ בַּחֲצֵי גֶרֶן עֲגָלָה, רַבָּנִים בַּעֲלֵי הַדֶּרֶת פְּנִים, עֲטוּרֵי זְקָנִים אֲרָפִים וּפְאוֹת מְסֻלָּסוֹת, עִם מְגַבְעוֹת עֲגָלוֹת אוֹ שְׂטְרֵי־מִלִּים וּגְלִימוֹת קְטִיפָה רַחְבוֹת שְׂרוּוֹלִים וְחִגּוּרוֹת מְשִׁי, כְּשֶׁהִבְּאִים בְּשָׁנִים שְׂפִינֵיהֶם נִשְׁעָנִים עַל מְקוֹלוֹת עִם יָדוֹת מְזַהְבוֹת אוֹ מְכֻסְפוֹת, וְכָל דְמוּתָם אוֹמְרַת כְּבוֹד וְהַדָּר. בְּשַׁעָה זֹו עָטוּ כָּלָם אֲרֻשֵׁת שֶׁל רְצִינּוֹת וְצַפִּיָּה דְרוּכָה לְקִרְאָת הַנוֹשָׂא הַבְּלִתִּי יָדוּעַ, שֶׁעוֹמְדִים לְהַעֲלוֹת לְפָנֵיהֶם.

זהר השבת

דין תורה

בעל "מגלה עמקות", שבתור מרא דאתרא ישב בראש הקרואים, פנה אל שני הקצבים השתפים, כששפתיו רוטטות מהתרגשות ופניו חורים פסיד, וקרא אליהם בקול מעורר פלצות:

"עליכם לחזור כאן עתה בפני בית הדין הגדול על כל ספור הזוועה כפי שספרתם לי".

דממה כבדה רווית אימה השתררה בבית המדרש. שני הקצבים השתפים הורידו את ראשיהם בבושה ובגון. הם לא יכלו יותר לבכות, כי לבותיהם כאלו התאבנו ומקור דמעותיהם היה יבש. בקול חלול כשל בר מינן שיצא מקברו ומבקש תקון עבור נשמתו החוטאת, פתח אחד מהם את דבריו והשני החרה החזיק אחריו:

"מזה עשרות בשנים אנו משוגים ומפיצים בשר טרף בכל רחבי קראקא! בגלל תאות הפצע הכשלונו את יהודי העיר בעברות חמורות ביותר! ה'ינו נזכרים בהמות ומנבלים עגלים ומוכרים את בשרם בתור בשר למהדרין מן המהדרין! בשר הטורפה שלנו מצא את דרכו בכל בית יהודי

בְּקִרְאָקָא! אִין בֵּית אֲשֶׁר מְטַבְּחוּ לֹא נִתְגַּעַל בְּמַאֲכָלֵי פִגּוּל שְׁסַפְקוּ עַל יַדְיָנוּ. הַיְהוּדוֹת לְכָךְ הִגְעָנוּ לְרִכּוּשׁ עָצוּם. קָנִינוּ לָנוּ בְּתֵימָה, וְיֵלֹת הַדּוֹרוֹת הַטּוֹבֵלוֹת בְּגַנְיָ נֹי מְטַפְּחִים לְהַפְּלִיא, מְלֹאנֵנוּ אֶת דִּירְתָנוּ בְּכָל שְׁכִיּוֹת הַחֻמְדָּה שֶׁנִּפְשָׁנוּ חֲשָׁקָה בָּהֶם: רְהִיטִים יְקָרִים כְּמוֹ בְּאַרְמוֹנוֹת מְלָכִים, כְּלֵי כֶסֶף וְכֵלֵי זָהָב, תְּכֵשִׁיטֵי פִּז וְיִהְלֹמִים נֹוצְצִים. בְּאֵנוּ בְּקִשְׁרֵי חֲתוּן עִם הַמְשַׁפְּחוֹת הַמְיֻחָסוֹת בְּיֹתֵר, חֲלָקָנוּ גַם סְכוּמֵי כֶסֶף גְּדוֹלִים לְצָרְכֵי צְדָקָה וְכֹל זֶה בָּא לָנוּ מִהַרְוָחִים שֶׁל הַפְּצַת בִּשְׁרֵי הַתּוֹעֵבָה וְהַכְשָׁלַת אֲלָפִים וְרַבָּבוֹת יְהוּדִים תְּמִימִים שֶׁהִתְפַּטְמוּ בְּמַאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת!

”עֲתָה נִפְקָחוּ עֵינֵינוּ לְרֹאוֹת וְנוֹכַחְנוּ לְדַעַת מַה עוֹלָלָנוּ מֵאִזְ יְמֵי נַעוּרֵינוּ וְעַד הַיּוֹם! אָנוּ בּוֹשִׁים מֵעַצְמָנוּ וּמִלְאֵי יְסוּרֵי חֲרָטָה. אָנוּ יוֹדְעִים שְׁעָבוֹר חֲטָאִים כְּאֵלֶּה לֹא יוֹצֵאִים אֶף פֶּעַם מִגֵּיהֶנָּם! עַד כֹּה לֹא עָמְדָנוּ עַל חֲמַרְת הַפֶּשַׁע. אֲנַחְנוּ עִמֵּי הָאֲרָצוֹת וּבּוֹרִים: מֵעוֹלָם לֹא לְמַדּוּ אוֹתָנוּ מְאוּמָה! מֵאִזְ הֵיוּתָנוּ יְלָדִים קְטַנִּים הֵינּוּ יְתוּמִים מֵאֵב וּיְמָאם, וְלֹא הָיָה מִי שֶׁיַּחַנֵּךְ אוֹתָנוּ. עֲתָה נֹודַע לָנוּ כִּפְמָה אָנוּ צָרִיכִים לְהַכּוֹת עַל חֲטָא! אָנוּ מִבְּקִשְׁתִּים אִפּוֹא מִמַּעַלְתְּכֶם לְהוֹצִיא בְּשִׁבְלֵנוּ תְּשׁוּבַת הַמִּשְׁקָל כְּדֵי שְׁנוּכַל לְכַפֵּר עַל עוֹנוֹתֵינוּ. אָנוּ מוֹכְנִים לְקַבֵּל עַל עַצְמָנוּ סְגוּפִים קָשִׁים בְּיֹתֵר, שְׂיָבֹז אוֹתָנוּ, שְׂיִרְמָסוּ אֶת כְּבוֹדָנוּ עַד עֶפֶר וּבְלִבָּד לְהַגִּיעַ לְעוֹלָם הָאֱמֶת כְּשֶׁאָנוּ מִמְרַקְקִים וּמְצַרְפִּים מִהַעֲבָרוֹת שֶׁבִּידְיָנוּ...”

זַעֲקַת שֹׁבֵר

עוֹד לִפְנֵי שְׁשָׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׁתַּתְּפִים סִימּוּ אֶת דְּבָרֵי הַיְהוּדִי שְׁלָהֶם, כְּבָר עֲבָרָה חֲלָחְלָה בֵּין שׁוֹרוֹת הַרְבָּנִים, שְׁבִקְשֵׁי יָכְלוּ לְהֶאֱמִין לְמִשְׁמַע אֲזַנֵּיהֶם, וּפְחָה וְשָׁם פָּרְצוּ הַתִּיפְחוּיֹת שֶׁל בְּכִי וְלַחֵשׁ רַחֵשׁ שֶׁל תַּמְהוֹן וְתַדְהֻמָּה, אֶךְ לְאַחַר שְׁכָל הַפְּרִשָּׁה כְּלָה נִגְלָתָה בְּפִנְיָהֶם עַל חֲמַרְתָּהּ, הַקִּיף הִגְיוֹן וְהַכְּאָב אֶת כָּלָם. חֲלַק מִהַרְבָּנִים קָרְעוּ קְרִיעָה.... יָרְדוּ לְשִׁבְתָּה עַל הַרְצָפָה כְּאֲבָלִים וּפְתָחוּ בְּנֵהי וְקִינָה כְּמוֹ עַל חֲרָבֵן בֵּית הַמְּקַדָּשׁ.

”שִׁד וְשִׁבְרָ!” קוֹנְנוּ הַרְבָּנִים, ”כֹּל הַמַּאֲבָד נִפְשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל כְּאֵלֹו אֲבָד עוֹלָם מְלֵא!” כְּמָה נִפְשׁוֹת נִגְדְּעוּ מִן הָעוֹלָם בְּטָרֵם עֵת! בַּעוֹן הַהִסְתָּאָבוֹת בְּמַאֲכָלֵי נְבִלָה וְטִרְפָּה וְחֲלָב פָּרְצוּ הַמַּגְפּוֹת, וְעוֹלָלֵי יָמִים וְתִינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רָבֵן נִסְפּוּ בָּהֶּ, וּפְתִיל חֵיָהֶם נִתְקַ!!”

”האם ישנה בכלל אפשרות תשובה בשבילים?” נזרקה שאלה מפיו של אחד הרבנים.

”אין להם תקומה! אבדה תקונתם!” קבעו רבנים אחרים בסערת רוחם. “גם כל הארבע מיתות בית דין אינן ענש מספיק בשביל פשעים כאלה”, קרא מישהו ברתיעה ובזעם עצור, שנים תשובת משקל לא תוכל לצרף את נשמותיהם החוטאות, נגזר עליהם להתהפך ולהתגלגל בכף הקלע לעולמי עולם...”

שני השתפים הקצבים עמדו בפיק ברבים כשעיניהם כבושות בקרקע, ודברי הזעם של הרבנים שהטחו כלפיהם בלהט רק ברגעים החמים של הגלוי המדהים, נחתו על ראשיהם כמהלמות עזות ופגעו בהם כמדקרות חרב. מעיהם נתהפכו בקרבם ומררתם כאלו נשפכה, והרק בפיהם היה מר כלענה.

הם הטילו את עצמם על הארץ בשארית כוחותיהם ופתחו ביללה צרחנית כשל חיה פצועה:

”רבנים קדושים! רחמו על נשמותינו! אל תחוסו על גופנו כלל וכלל! תצוו אפלו לסרק את בשרנו במסרקות של ברזל ולזרות מלח על הפצעים, ונאנחנו נקבל את היסורים מבלי לפצות פה, ובלבד שנציל את נשמותינו מדראון עולם בשאול תחתיות!”

כאשר בעל ”מגלה עמקות” התבונן בפניהם הזועמים של הרבנים, שבקשי יכלו לשלט ברוחם, ולאזניו הגיעו יללות הרפאים המחרידות של הקצבים השתפים, שבקעו מלבותיהם השבורים והרצוצים, נתעוררו רחמיו על שתי הנשמות האבודות, והוא פנה אל בית הדין, בקול רך ומשיב חמה, בהתאמצו לשדל את הרבנים להטות אזן קשבת לתחנוניהם של החוטאים המבקשים לפתח להם שערי תשובה ולנסות בכל זאת למצא מוצא... (המשך יבוא בעז"ה)

סֵפֶר מִזְכָּה הַרְבִּים פְּהִלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ס
גודל מעלת שְׁכַר המִזְכָּה אֶת הַרְבִּים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדריך שים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שִׁמְדִפִּים סְפָרִים לְהַזְהִיר אֶת
הַרְבִּים, או שְׁנוֹתוֹן כֶּסֶף לְהַדְפִּים

פֶּרֶק א

אברהם אע"ה נקרא "אוהבו", מפני שמיעט בהשלמת נפשו כדי שיוכל להרבות כבוד ה' למעט את מורדיו ולהרבות עבדיו ויודעיו

א. יתברך היוצר וישתבח הבורא, אשר בחר באומה נבחרה, אוהב מצותיו ושומרי תורתו, יעקב בחר לו י-ה ישראל לסגולתו, בני ישראל עם קרובו, זרע אברהם אוהבו, כדכתיב (ישעי' מ"א) ועתה ישראל עבדי יעקב אשר בחרתיך זרע אברהם אוהבי ולמה זה חיבה יתירה נודעת לאברהם אברהם אבינו עליו השלום משאר אבות העולם שקרא אותו המקום בשם אוהבו.

אין זה רצון השם יתברך שהאדם ישלים רק את נפשו, ואת אנשי דורו ישאיר אחריו תרבות אנשים חטאים ומכעיסי ה'

ב. בירור ענין זה נודע לנו ממאמר השם יתברך (בראשית יח): כי ידעתי למען אשר יצוה את בניו ואת אחריו ושמרו דרך ה' וגו' [ידעתי פירוש רש"י לשון חבה]. הורה בזה כי נפלאת אהבת ה' לאברהם אברהם אבינו עליו השלום על שלימד דעת את העם וקירבם לעבודתו, והיא שעמדה לו יותר מכל מעשה הטוב וזכות הנפש אשר הי' לו לעצמו, כי באמת גם לפניו היה היו יחידי סגולה אשר ידעו את ה' ודעת דרכיו יחפצו ובאהבתו ישגו תמיד.

הערות

א. נעתק מהקדמת שו"ע חת"ס יו"ד חלק ב' בקונטרס "פתוחי חותם" שכתב הגה"ק רבי שמעון סופר אבדק"ק קראקא בנו של רשכבה"ג בעל החת"ס זיעוכי"א. החתם סופר זי"ע מבאר באריכות גודל מעלת המזכה את הרבים להחזיר הרבים בתשובה לילך בדרכו של אברהם אבינו עליו השלום, ובדורינו זה כל אחד יכול בניקל לזכות ולזכות את הרבים להדפיס ולהפיץ את ספרי שכר ועונש בכל בית ישראל, כי הרבה פעמים חיו של אדם תלויים אם הוא מזכה את הרבים או לאו, ועל ידי שמזכה את הרבים יזכה לבנים צדיקים ואריכות ימים ושנים טובים בבריות גופא ונהורא מעליא עוד ינוב בשיבה דשן ורענן עד ביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

מי לנו גדול מחנוך אשר מעוצם תשוקתו ודביקותו בה', נתפרדה החבילה חברת ארבע היסודות, חדל מהיות אדם ונתעלה להיות כאחד מצבא מרום במרום העומדים את פני המלך לשרתו: [ואיננו כי לקח אותו אלקים] ולא מצינו באברהם אע"ה שנזדכך עפרוריותו כל כך - אך לא מצד פחיתות וחסרון נפשו לא הגיע אל המעלה הזו, לא, כי אם אברהם אבינו עליו השלום הי' עושה כאשר עשה חנוך להתבודד עצמו מחברת בני אדם התעלה גם הוא להיות ממלאכי א-ל, ואשר לא עשה כן, הוא כי התבונן בחכמתו כי לא באלה חפץ ה' שישלים האדם את נפשו לבה, ואת אנשי דורו ישאיר אחריו תרבות אנשים חטאים ומכעסי ה', כמקרה אשר קרה לדורו של חנוך ודור המבול.

המעלה הנכונה שיבור לו האדם הוא להשפיע ולהטיב לזולתו תמיד למרות שעל ידי כן ממעט בהשלמת נפשו, רק להגיע לתכלית השלימות הוא להיות מן המשפיעים לזולתו

ג. הנסיון הזה לימד אותו כי טוב לאדם למעט בהשלמת נפשו, למען הרבות כבוד ה' למעט את מורדיו ולהרבות עבדיו ויודעיו, כי מה יתן ומה יוסיף האדם אם יוסיף מלאך אחד על אלפי רבבות מלאכי מעלה, הלא ה' בורא וממציא כהנה וכהנה חדשים לבקרים, ואם כה יעשו יחידי סגולה בכל דור ודור, ימצא אחד מני אלף קדש לה' ורוב העולם מקולקל, הארץ תשם מרעת יושביה וחפץ הבריאה תשארה מעל. ודבר זה תתחייב צורת האדם נשמת ש-די אשר בקרבו, היא חלק אלקי ממעל וטרם ירדה מן השמים לשכון בבתי חומר נגלו אליה מצפוני ה' ועיני' משוטטות בכל, ובכואה אל גוף האדם נסתמו עיני' מעפרוריות חומר, עיר פרא אדם יולד, ומה לה לצרה הזאת לעזוב את בית אביה ותרד פלאים להסתפח ברגבי עפר מן האדמה, ומסתכנת בחברת הגוף ימים רבים עד כי ילטוש האדם את חומר, ומי יודע אם לעת כזאת תגיע למלכות, אם תשוב לקדמותה? אם לא כי חבלים האלו יפלו לה בנעימים, וטוב לה לצמצם אורה ולמעט זיוה ימים רבים, למען תגיע אל תכלית השלימות להתדמות הצורה ליוצרה להיות מן המשפיעים לזולתה ולהאציל מאורה אל רוח השכל הסמוך לה אשר למעלה הזו לא תוכל להגיע בשמים ממעל כי אין לה שם בת זוג המקבלת השפעתה, ואיננה שם כי אם בבחינת מקבלת ומעליותא היא לה להיות

המשך בעמוד לא למטה

הערות

ב. ועיין לקמן מה שהבאנו מהחפץ חיים זצ"ל ביאור הכתוב בזה.

אגרות הזֶהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזֶהר העולמי
מהתרשמותם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש
תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזֶהר הקדוש בכל
קצוות תבל לזקנים עם נערים

הרב מנחם מנדל טוביאס בן הגאון מוהר"ר שמואל אב"ד דק"ק שטפנשט
כ"ו תמוז התשס"ט, לכבוד המפעל הקדוש הזֶהר העולמי.

הנני ממחר לעגות להיות נמנה לדבר מצוה, מפחד טרדות שונות.

אמרינו לפעלא טבא אישר, כבוד אדוני אבי הרב המבהק החסיד הקדוש הִיָּה
מזהיר הרבה השכם והערב על למוד הקדוש זהר בשנות השמד, בימי סטלין
ותלמידיו שם רשעים ירקב, נהג בקדשו להקהיל קהלות ברבים ולדרש בפניהם
דברי תורה, ומצטט להם מאמרי זהר לטהר נשמתם, היו נאספים הרבה יהודים
בשבתות הקיץ וישבו כארבע, ארבע וחצי שעות רצופות, לפעמים נדירות הִיָּה
השמר רבי ישראל בן רבי טוביה עליו השלום מביא לרב כוס מים.

כשהיה מצטט מזהר הקדוש בעל פה, ובפנים היו מרגישים שהחשוף מתגרש.
כמו כן נהג בקדשו להושיב על ידו ילדים בני חמש שש שישמעו ויסתכלו
בפנים הספר הזֶהר הקדוש.

הִיָּה מצטט את הגאון הקדוש משרי מעלה רבי איזיק מקומרנא זצ"ל שאמר
בקדשו: "לוי עמי שומע לי ישראל בדרכי יהלכו" וגו', ילדים בני שש ילמדו זהר
הקדוש ויכנס בהם יראת שמים.

כמו כן נהג ללמד ראשית חכמה עם קטנים, הִיָּה אומר שמה שאומרים לא
ללמד ילד [זהר] מקורו מהמשפילים רחמנא לצלן.

הרב מנחם מנדל טוביאס

בן הגאון מורנו הרב רבי שמואל אב"ד דק"ק שטפנשט

המשך מסוף עמוד ל

בבחינת משפיע. - ויען כי לא נשלם חפץ הנפש כי אם בצירוף כלי מעשה
הגוף שיהי' תנועתם כתנועתה ויתפעלו כרצונה, מעלה הנכונה שיבור לו
האדם להשפיע ולהטיב לזולתה תמיד כמעשה הנפש.

כמאן דשתי בימא. ולא הוה, אלא למיתן סיבותא לרבוהי יתיר מניה.

ששונה בים. ולא היה אלא להחזיק טובה לרבותיו יותר ממנו.

והו שאלין מניה בההוא סנדלא דיבום עד דנפק נשמתיה ואמר טהור. ולא הוה תמן רבי עקיבא. כד נפק שבתא אשכחיה רבי עקיבא דמית, בצע מאניה וגריר כל בשורה ודמא נחית ונגיד על דיקניה. הוה צוח ובכי, נפק לברא ואמר, שמיא שמיא, אמרו לשמשא ולסיהרא דנהירותא דהות נהיר יתיר מנהון הא אתחשף.

והיו שואלים ממנו באותו סנדל של יבום, עד שציצאה נשמתו ואמר טהור. ולא היה שם רבי עקיבא. כשציצאה השבת, מצא אותו רבי עקיבא שמת. קרע בגדו ושרט כל בשורו, ודם ירד ונמשך על זקנו. היה צונח ובוכה. יצא החוצה ואמר: שמים שמים, אמרו לשמש וללבנה, שהאור שהיה מאיר יותר מהם הרי נחשף.

אמר רבי יהודה בשעה שנשמת הצדיק רוצה לצאת שמחה והצדיק בטוח במיתתו כדי לקבל שכרו, הדא הוא דכתיב, וירץ לקראתם. בשמחה, לקבל פניהם. מאי זה מקום, מפתח האהל כדקא אמרן. וישתחו ארצה לגבי שכניה.

אמר רבי יהודה, בשעה שנשמת הצדיק רוצה לצאת - שמחה, והצדיק בטוח במיתתו כדי לקבל שכרו. זהו שכתוב וירא וירץ לקראתם, בשמחה לקבל פניהם. מאי זה מקום? מפתח האהל, כמו שאמרנו. וישתחו ארצה - אל השכינה.

רבי יוחנן פתח ואמר, (שיר השירים ב) עד שיפוח שיפוח היום ונסו הצללים סוב דמה לך דודי לצבי או לעופר האילים. עד שיפוח היום וגו'. זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. תא חזי, מה כתיב, (קהלת ו) ואלו חיה אלף שנים פעמים וגו'. ביום המיתה כל מה שחיה נחשב כיום אחד אצלו.

רבי יוחנן פתח ואמר, (שיר ב) עד שיפוח היום ונסו הצללים סוב דמה לך דודי לצבי או לעפר האילים. עד שיפוח היום וגו' - זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. בא ראה מה פתוב, (קהלת ו) ואלו חיה אלף שנים פעמים וגו'. ביום המיתה, כל מה שחיה, נחשב כיום אחד אצלו.

אמר רבי שמעון נשמתו של אדם מתרה בו ואומרת עד שיפוח היום (ונסו הצללים) וידמה בעיניו כהרף עין בעודו בעולם הזה. ונסו הצללים הדא הוא דכתיב, (איוב ח) כי צל ימינו עלי ארץ. בבקשה ממך סוב דמה לך דודי לצבי וגו'.

אמר רבי שמעון, נשמתו של אדם מתרה בו ואומרת עד שיפוח היום [ונסו הצללים], וידמה בעיניו כהרף עין בעודו בעולם הזה. ונסו הצללים, זהו שכתוב (איוב ח) כי צל ימינו עלי ארץ. בבקשה ממך, סוב דמה לך דודי לצבי וגו'.

דבר אחר עד שיפוח היום וגו'. אמר רבי שמעון בן פאי, זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. מה הצבי קל ברגליו אף אתה היה קל בצבי או כעופר האילים לעשות רצון בוראך כדי שתנחל העולם הבא שהוא הרי בשמים הנקרא הר ה', הר התענוג והר הטוב. ע"כ מדרש הנעלם.

דבר אחר עד שיפוח היום וגו' - אמר רבי שמעון בן פאי, זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין: מה הצבי קל ברגליו - אף אתה היה קל בצבי או כעופר האילים לעשות רצון בוראך כדי שתנחל העולם הבא, שהוא הרי בשמים, הנקרא הר ה', הר התענוג, ההר הטוב.

